

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-12-26549 צפורי נ' צברי

לפני כבוד השופטת מירב קנזי-נאמן

התובע: אלי ציפורי
ע"י ב"כ עו"ד אוהד מחרז

נגד

הנתבע: דורון צברי
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל ספרד

החלטה

1. בפניי בקשה לסילוק התביעה על הסף וכן בקשה לחיוב התובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע (להלן: "הבקשות").

2. הבקשות הוגשו במסגרת התביעה שבכותרת, אשר הוגשה ביום 13.12.2022, במסגרתה עותר התובע (להלן גם: "ציפורי") לחייב את הנתבע (להלן גם: "צברי") לפצותו בסך כולל של 280,000 ₪ בגין שני פרסומים ("ציוצים"), המהווים, לטענת התובע, לשון הרע.

הפרסומים נשוא התביעה וטענות הצדדים

3. עסקינן בשני פרסומים אשר הועלו ע"י הנתבע במסגרת תגובות מטעמו באפליקציית טוויטר. הפרסום הראשון, מיום 15.4.2018, הינו תגובה בה כתב הנתבע, כי "אלי ציפורי הוא כלב תקיפה אלים, בשירות ההון שלטון. איש דוחה וחסר יושרה שכותב מתוך שיקולים זרים, שנאה ורגשי נחיתות". הפרסום השני, מיום 26.9.2020, הינו תגובה בה כתב הנתבע, כך: "תתקשר לשירות הפסיכיאטרי ותדווח על מצבו של ציפורי מר הנפש (יש מצב לאשפוז בכפייה)".

4. לטענת התובע, לנתבע עוקבים רבים ופרסומיו זוכים לשיתופים ולתגובות, ומטרת הנתבע בכתבת הפרסומים היתה להשפיל את התובע ולבזותו בכוונת מכוון. עוד נטען ע"י התובע, כי האמור בפרסומים מהווה קביעות של ממש אשר אינן אמת, ולא יכול להיחשב כהבעת דעה.

5. ברקע המוצג בכתב התביעה (בסעיף 9 לתביעה), מצוין כי "התובע הוא עיתונאי ותיק, דעתן ובעל מוניטין רב. בשנים האחרונות נקלע התובע למתקפת תובענות והכפשות מזעזעות, הנובעות מעצם העובדה שהוא מביע את דעותיו הנוקבות והלגיטימיות, שאינן לרוחם של אנשים שונים, כדוגמת הנתבע". לגבי הנתבע, מצוין בתביעה כי הוא "מוגדר בדף ה'ויקיפדיה' שלו כ'במאי, עורך, שחקן, תסריטאי ומפיק ישראלי'". באשר למועד הגשת התביעה, נטען בסעיף 9 לתביעה כי היא הוגשה שנים לאחר הפרסומים, שכן "לאחרונה הסתיימו מספר הליכים משפטיים בהם היה מעורב התובע ונוכח אילוצים ושיקולים שונים, הוא התפנה להגיש תביעה מוצדקת זו".

6. אף שראוי היה כי התובע יפרט את הנסיבות בהן בוצעו הפרסומים, כתב התביעה חסר את מלוא הפירוט הנדרש ביחס אליהן. עם זאת, ניתן להתוודע לחלק מהנסיבות הרלבנטיות באמצעות עיון בנספחים שצורפו לכתב התביעה ובאמור בכתב ההגנה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-12-26549 צפורי נ' צברי

7. כד, לעניין הפרסום הראשון – עיון בנספח לתביעה בו הוצג הפרסום, מעלה כי ה"ציוץ" הניב 19 "לייקים". עוד עולה מהנספח, כי מדובר ב"ציוץ" תגובה ל"ציוץ" של חנה קים, בו נכתב כי "אלי ציפורי טוען גם שאין ריכוזיות במשק והיה חלק מהקמפיין של אליעזר פישמן נגד דה מרקר". ה"ציוץ" האמור של חנה קים נכתב בתגובה ל"ציוץ" של משתמש בשם "איפה הרגולטור", בו נכתב כי "מנכ"ל וואלה סיפק הקלטות ושני עדי מדינה שהיו חלק ממערך השחיתות אישרו הכל. אז למה גלובס ממשיך להעניק במה לקשקושים". במסגרת התגובה של "איפה הרגולטור" נכלל קטע מקישור הנראה כהפניה לכתבה באתר עיתון גלובס. בכתב ההגנה פורט, כי מדובר בקישור לטור דעה שכתב התובע, אשר כותרתו "נתניהו היטיב עם אלוביץ? הוא הוביל לפשיטת הרגל שלו" (סעיפים 15-17 לכתב ההגנה).

8. באשר לפרסום השני - עיון בנספח לתביעה בו הוצג הפרסום, מעלה כי ה"ציוץ" הניב 11 "לייקים". עוד עולה מהנספח, כי מדובר ב"ציוץ" תגובה ל"ציוץ" של אבישי גרינצייג (להלן: "גרינצייג") בו הלין גרינצייג: "הוא מוכן להניח לי כבר? אם יש לו ביקורת עניינית, שיבקר. המשיכה הזו בצמות כדי לעצבן לא הולמת אדם שעסק בעיתונות כ- 35 שנה ואף ניהל בפועל עיתון". בכתב ההגנה פורט, כי ה"ציוץ" אליו הגיב גרינצייג, הוא "ציוץ" של התובע, בו נכתב כדלקמן: "לידיעת הטהרנית סיקולר: אבישי גרינצייג כתב מאמר מתחנף ומלוקק לקלמן ליבסקינד בלי לתת גילוי נאות שמדובר בחבר שלו אותו הוא מעריץ וחולם להיות כמוהו. איפה הגילוי המללללאאאא" (כך במקור) (סעיפים 18-19 לכתב ההגנה, וכן צילום רצף הציוצים אשר צורף כנספח 2 לכתב ההגנה).

9. בכתב ההגנה נטען, בתמצית, כי דין התביעה לסילוק על הסף, כי עומדות לנתבע הגנות תום הלב ואמת בפרסום, כי התובע לא הוכיח נזק כלשהו, וכי ממילא הפרסומים לא נעשו בכוונה לפגוע. בין היתר נטען, כי התובע השתמש כלפי הנתבע עצמו בביטויים קשים וחמורים, וזאת במסגרת ארבע כתבות בעיתון "גלובס" בשנים 2016-2017, וכן בפרסום ב"פייסבוק" במהלך שנת 2020 (סעיפים 20-22 ונספחים 3-7 לכתב ההגנה).

דיוני קדם המשפט שנערכו בתיק

10. בתיק התקיימו שני דיוני קדם משפט. האחד ביום 26.2.2024, בפני המותב הקודם שדן בתיק, כבוד השופט אביים ברקאי, במסגרתו הוצע לצדדים כי יינתן פסק דין המתייחס לשפה הפוגענית בפרסומים, מבלי שייכלל בו סעד כספי. בדיון הצביע בית-המשפט על מספר קשיים ביחס לתביעה, לרבות הגשתה שנים לאחר הפרסומים והיותו של הפרסום הראשון, לכל הפחות, קשור לשלטון ולפוליטיקה. הצדדים לא הסכימו להצעה.

11. קדם המשפט השני התקיים בפניי, ביום 8.12.2024. במהלכו, ביקשתי את התייחסותו של ב"כ התובע להנחייתו הנורמטיבית של בית המשפט העליון במסגרת פסק הדין בע"א 2266/14 ילין נ' אם תרצו ציונות או לחדול [נבו] (15.7.2015) (להלן: "עניין אם תרצו") וכן לפסק הדין בת"א (הרצ' 20-11-21557 גרינצייג נ' צפורי, פסקה 58 [נבו] (4.6.2023) (להלן: "עניין גרינצייג"), אשר אושר ע"י בית המשפט המחוזי בע"א (ת"א) 58271-09-23 גרינצייג נ' צפורי [נבו] (19.8.2024) ולפרסומים שנדונו שם. בתוך כך, ציינתי כי סילוק ההליך על הסף הינו סעד מוקשה, והצעתי לנתבע שלא לעמוד על בקשותיו לסילוק על הסף ולהפקדת ערובה, אשר נכללו ברשימת הבקשות שהוגשה על ידו.

12. הנתבע עמד על בקשותיו ולפיקד הוריתי כי יגיש טיעון מפורט בכתב וכי התובע ישיב לבקשות. בהתאם לכך, הגיש הנתבע בקשה לסילוק על הסף, אך משזו חרגה בהיקפה ממכסת העמודים הקבועה בתקנות, עתר התובע לסילוקה על הסף של הבקשה. בעקבות זאת, הגיש התובע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-12-26549 צפורי נ' צברי

בקשה לאשר את הגדלת מספר העמודים, והנתבע בתשובתו הותיר את הבקשה לשיקולו דעתו של בית-המשפט, תוך שעתר לפסיקת הוצאות. בהחלטתי מיום 26.2.25 קיבלתי את בקשת התובע להגדלת מכסת העמודים ביחס לבקשה לסילוק התביעה על הסף תוך הגבלתה ל- 8 עמודים, וכן קבעתי כי שאלת ההוצאות בגין בקשת התובע לסילוקה על הסף של בקשת הנתבע לסילוק התביעה על הסף, ובגין בקשת הנתבע להגדלת מספר העמודים, תיבחן במסגרת ההחלטה בבקשת הנתבע לסילוק התביעה על הסף. ביום 4.3.25 הגיש התובע שוב את בקשתו לסילוק על הסף, וביום 23.7.25, לאחר מספר ארכות שאושרו, הגיש התובע את תשובותיו לבקשות.

תמצית טענות הצדדים ביחס לבקשות

13. בבקשה לסילוק על הסף נטען, כי כתב התביעה אינו מגלה עילה, שכן הפרסומים מהווים "התבטאויות שכל קורא סביר יראה בהן הבעת דעה. לשון הדברים, תוכנם ואף ההקשר בו הם מובאים מבהירים כי לא מדובר בקביעות עובדתיות. כהבעות דעה אלו אינן חורגות מתחום הסביר ואינן חוצות את הרף של לשון הרע, וזאת בשים לב להקשר שבו נכתבו, לאופי השיח המאפיין את הרשת החברתית בה פורסמו ולמרחב הרחב שניתן על פי הפסיקה להתבטאויות כלפי אנשי ציבור בכלל ועיתונאים בפרט" (סעיף 26 לבקשה). עוד נטען בבקשה, כי יש לסלק את התביעה על הסף מהטעם שהיא טורדנית וקנטרנית, וכי היא מהווה תביעת השתקה המנצלת לרעה את ההליך המשפטי, ומבקשת להפוך את בית המשפט לזירה של ויכוח פוליטי. הנתבע אף הדגיש את עיתוי הגשת התביעה, תוך שטען כי משהוגשה התביעה בשיהוי ביחס למועד הפרסומים, הרי שיש בכך כדי לחזק את העילות לסילוקה.

14. מנגד טוען התובע, כי סילוק תביעה על הסף ייעשה רק במקרים חריגים, וכי התביעה מחייבת בירור עובדתי ומשפטי. עוד נטען בתגובתו, כי גם הטענה לפיה מדובר בתביעת השתקה מחייבת הוכחה ולו מינימלית, כמו גם הטענה לפיה מדובר בוויכוח פוליטי. ביחס לטענת השיהוי נטען כי על הנתבע להוכיח כי עיתוי הגשת התביעה הסב לו נזק ראייתי, וממילא סילוק על הסף בגין שיהוי הוא חריג שבחריג.

15. בבקשתו לחיוב התובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע, טען הנתבע כי סיכויי התביעה נמוכים, וכי ישנן אינדיקציות להיותה תביעת השתקה. בבקשה הועלו גם טענות לעניין יכולתו הכלכלית של התובע לעמוד בהוצאות ככל שתיפסקנה לטובת הנתבע, בין היתר לאור ריבוי הליכים בהם מעורב התובע.

16. בתשובה לכך טען התובע כי סיכויי התביעה גבוהים, כי אין כל ממש בטענה לפיה מדובר בתביעת השתקה וכי התניית בירור ההליך בהפקדת ערובה תעשה רק במקרים חריגים, אשר אינם מתקיימים בעניין דנן. עוד נטען ע"י התובע, כי מצבו הכלכלי טוב, כי אין חשש שלא יוכל לפרוע את ההוצאות שיפסקו לחובתו ככל שתידחה התביעה, וכי על פי הפסיקה אין לחייב בערובה מחמת עוניו של תובע בלבד.

דין והכרעה

17. ייאמר כבר עתה, כי מצאתי לדחות את בקשת הנתבע לסילוק התביעה על הסף. כפי שאפרט, אני סבורה כי סיכויי התביעה נמוכים, אולם לא ניתן לומר כי הבירור הנדרש מוצה כבר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-12-26549 צפורי נ' צברי

בשלב זה. מאידך, לאור סיכויי התביעה הנמוכים, כמו גם יתר הנימוקים שאפרט בהמשך, ראיתי לנכון לקבל את בקשתו של הנתבע לחיוב התובע בהפקדת ערובה. להלן נימוקיי.

18. לשון הרע מוגדרת בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), כ"דבר שפרסומו עלול – (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

19. עפ"י הפסיקה, את השאלה באשר למשמעות שיש לייחס לפרסום, לרבות התוצאה הפוטנציאלית שלו, כלומר האם הוא "עלול" לפגוע כמפורט בסעיף, יש לבחון "בעיני הקורא הסביר הרגיל" (ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 303 (1977)). היינו, המבחן להתקיימות פוטנציאל הפגיעה הוא אובייקטיבי, ואף "אין צורך בהבאת ראיות בדבר המשמעות שקורא מסוים או סוג קוראים זה או אחר ייחסו לפירסום הנדון, אלא בית המשפט יקבע מימצא בשאלה, אם אכן מהווים הדברים לשון הרע אם לאו" (ר' ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"מ מו (5) 555, 562 (20.12.1992)). עוד נקבע בפסיקה, כי "על הספקטרום שבין ביטויים המהווים לשון הרע, לבין אלו שאינם כאלה, ברי כי פרסומים שיאופיינו כהבעת עמדה, ככלל, יהיו קרובים יותר לקוטב השני מאשר לזה הראשון". כמו כן נקבע, כי "בסיווג פרסום כדעה יש אפוא אך כדי להקהות את פוטנציאל הפגיעה (כאשר במקרים מסוימים הפחתת פוטנציאל הפגיעה תגיע עד כדי הוצאת הפרסום מגדר 'לשון הרע')". בנוסף נקבע, כי "ככל שהפרסום ספציפי ומדויק יותר, כולל ממצאים קליניים, ועוד כיוצא באלה – ניתן יהיה לראות בו משום התיימרות לקבוע עובדה שאין לראותה כמטאפורה בלבד" (ראה פסק הדין ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר [נבו] (30.5.2023) (להלן: "עניין מיקי זוהר"), בפסקאות 19, 24 ו-33).

20. ובהשלכה לענייננו - לגבי הפרסום הראשון - ספק רב, אם הקורא הסביר יבין את הפרסום במשמעותו המילולית, לפיה התובע הוא "כלב תקיפה אלים". אמירה זו, כמו גם האמירה לפיה התובע הוא "איש זוחה וחסר יושרה שכותב מתוך שיקולים זרים, שנאה ורגשי נחיתות", נדמית יותר כהבעת דעה ביחס לעבודתו העיתונאית של התובע ולא כקביעת עובדה, בפרט לאור ההקשר שבו נכתבה, כתגובה לתגובה ביחס לטור דעה שכתב התובע.

21. גם הפרסום השני, בו מציע הנתבע לגרינצייג "תתקשר לשירות הפסיכיאטרי ותדווח על מצבו של ציפורי מר הנפש (יש מצב לאשפוז בכפייה)", נדמה, על פניו, כהבעת דעה באשר להתנהלות התובע. ב"ציוץ" זה הגיב צברי ל"ציוץ" של גרינצייג, במסגרתו הלין גרינצייג על ציפורי באומרו "הוא מוכן להניח לי כבר? אם יש לו ביקורת עניינית, שיבקר. המשיכה הזו בצמות כדי לעצבן לא הולמת אדם שעסק בעיתונות כ-35 שנה ואף ניהל בפועל עיתון" (ההדגשה אינה במקור). הקשר הדברים כפי שהוא עולה מרצף הציוצים, כמו גם הנימה העוקצנית והמפריזה הננקטת בציוץ מושא התביעה, וכן הביטויים "מר הנפש" ו-"יש מצב לאשפוז בכפייה" אשר אין בהם כדי להוות ביטויים או אבחונים קליניים, מחזקים את הרושם לפיו מדובר בהבעת דעה ביחס להתנהלות הנתבע לגביה הלין גרינצייג. יצוין עוד, כי אופן ניסוח הפרסום בענייננו, שונה מזה שנדון בפסק הדין בת"א (שלום ת"א) 21-05-13429 נתניהו נ' אולמרט [פורסם בנבו] (21.11.2022) (להלן: "עניין נתניהו"), ולא ניכר כי הוא מתיימר לקבוע עובדות או אבחונים רפואיים (השווה עניין נתניהו, בסעיפים 38, 39, 41 ו-55). עוד אפנה בהקשר זה לפסקי דין אשר דחו תביעות בגין לשון הרע, בהתייחס לאמירות דומות לאלו הכלולות בפרסום השני - ראה תא"מ (ת"א) 14-09-31716 אהנוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 26549-12-22 צפורי נ' צברי

נ' צרינאחובסקי [נבו] (20.5.25); ת"א (ת"א) 29474-12-21 פרי טל נ' ברמנור [נבו] (25.7.2024); וכן ע"א (ת"א) 9606-10-22 חצרוני נ' שידורי קשת בע"מ [נבו] (16.3.2023).

22. הנה כי כן, על פניו, בראי האדם הסביר ובהינתן הנסיבות שהוצגו עד כה, האמירות מושא התביעה נדמות יותר כהבעת דעה. ככל שתסווגנה ככאלה בסופו של יום, הרי שיהיה בכך כדי להקהות את פוטנציאל הפגיעה בהן, ואף יתכן כי יהיה בכך כדי להוציאן מגדר לשון הרע.

23. יצוין בנוסף, כי התובע הוא דמות ציבורית, בהיותו "עיתונאי דעתן בעל מוניטין רב", כפי שמעיד התובע על עצמו בתביעתו (השווה עניין גרינצייג, בפסקה 58). לפיכך, אמירה ביחס אליו מתקבלת "ביתר חשדנות על-ידי נמעניה". גם משום כך, מתעורר כבר עתה ספק באשר לפוטנציאל הפגיעה הטמון באמירות נשוא התביעה, דהיינו ספק אם יש בכוחן כדי לשנות את דעתו של אדם שנחשף אליהן ביחס לתובע. השווה עניין מיקי זוהר, בפסקה 34 וראה בהקשר זה גם ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 570 (4.3.2004), שם נקבע כי "ניתן להוסיף ולקבוע כי המשקל שיש להעניק לזכות לשם טוב נחלש גם כאשר מדובר בדמות ציבורית אשר לה נגישות רבה לכלי התקשורת, ואשר נמצאת במרכזו של פולמוס ציבורי". דומה כי דברים אלו יפים גם לענייננו.

24. זאת ועוד. ככל שייקבע כי הפרסומים עולים כדי לשון הרע, הרי שיהיה צורך לבחון אם הם חוסים תחת הגנת סעיף 15(4) לחוק, החלה מקום בו נתבע פרסום בתום לב "הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד.. ציבורי.. או בקשר לעניין ציבורי, או על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע, במידה שהם נתגלו באותה התנהגות". ביחס לתום הלב, המהווה יסוד חיוני לתחולת ההגנה דנן, קובע סעיף 16(1) לחוק, כי ככל "שהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות (המפורטות בסעיף 15 – הח"מ), חזקה עליו (על הנתבע – הח"מ) שעשה את הפרסום בתום לב".

25. במסגרת בחינת שאלת סבירות הפרסום, אשר משליכה כאמור על תום הלב בעשיית הפרסום, נראה כי ניתן ונכון יהיה להידרש לפרסומים אשר נדונו במסגרת פסק הדין בעניין גרינצייג. באותו עניין, נדונו אמירות של ציפורי ביחס לנתבע שכנגד שם, אבישי גרינצייג, לפיהן הוא "עיתונאי רקוב", "עיתונאי פח", "דוחה ומכוער", ואין בו "טיפת הגינות ויושרה" אלא "רק רוע ורשעות צרופים ויכולת לא אנושית לטנף", ונקבע כי הן אינן מהווה לשון הרע. אמירות אלו דומות במהותן, בלשונן ובסגנון, לאמירתו של צברי בענייננו, לפיה ציפורי הוא "איש דוחה וחסר יושרה שכותב מתוך שיקולים זרים, שנאה ורגשי נחיתות". עוד נדונו בעניין גרינצייג אמירות של ציפורי ביחס לגרינצייג, לפיהן גרינצייג הוא "שופר", "פודל", "כתבלב חצר", "משרת" ו"עבד נרצע של מנדלבלויט" (היועץ המשפטי לממשלה דאז), וכן "בולדוג של אלונה בר און ונעמה סיקולר". ביחס לחלק מאמירות אלה ("בולדוג...") ו – "פודל" נקבע כי הן אינן מהוות לשון הרע, וביחס לחלקן האחר, נקבע כי הן חוסות תחת ההגנה של סעיף 15(4) לחוק. אמירות אלו דומות במהותן ובלשונן לאמירת צברי בענייננו, לפיה ציפורי הוא "כלב תקיפה אלים, בשירות ההון שלטון".

26. במהלך דיון קדם המשפט אפשרתי לב"כ התובע לאבחן אמירות וקביעות אלו מעניין גרינצייג לענייננו, אולם לא התקבל מענה מניח את הדעת. התובע יוכל לנסות לבסס אבחנה בין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-12-26549 צפורי נ' צברי

אמירותיו הוא לבין האמירות נשוא התביעה בהמשך ההליך, אולם כבר עתה ניתן להעריך כי הסיכוי שיצליח בכך אינו גבוה.

27. באשר לקושי ליתן סעד לתובע אשר בעצמו מתבטא כלפי אחרים באופן דומה להתבטאויות כלפיו בגינתו הוא עותר לפיצוי, יפים הדברים שנקבעו בפסק הדין בעניין נתניהו, בפסקה 54 ובאסמכתא אשר צוטטה שם, כדלקמן:

"אכן, בעובדה שיאיר פרסם כלפי אחרים דברים דומים לאלה שמהווים בסיס לתביעה שהגיש הוא עצמו – אין כדי לפגוע בזכותו לעמוד על שמו הטוב. אולם מן העובדה שביטויים דומים מאוד לאלה שעליהם הוא מלין מוצאים את מקומם בשיח שמנהל הוא עצמו – ניתן ללמוד אחד מן השניים: אפשרות אחת היא, שיאיר אינו רואה בביטויים אלה אמירות קשות וחמורות שזקן גדול, שאז איזו הצדקה יש לפצותו כאשר הופנו כלפיו? אפשרות אחרת היא שיאיר סבור, שבגדרי וכוח פוליטי אין מניעה לעשות שימוש בביטויים מן הסוג שבו עשה מר אולמרט שימוש, בין היתר כלפיו, שאז מהי ההצדקה לפצותו בגין דברים שנאמרו במסגרת דיון פוליטי-עקרוני?"

כך או כך, ומאחר שחלק מתפקידו של הליך לפי חוק איסור לשון הרע הוא להעביר מסר הנוגע לאופן ניהולו של השיח הציבורי, אני סבור שיש קושי בכך שאדם המתבטא כלפי אחרים באופן מסוים יקבל פיצוי על כך שאדם אחר התבטא כלפיו באותה דרך בדיוק. עמדה על כך כב' השופטת ענת ברון בת"א (מחוזי-ת"א) 2313/00 פרופ' משה צימרמן נ' ידיעות תקשורת בע"מ [פורסם בבנו] (פסק דין מיום 3.2.2005), שכתבה:

"התרשמתי כי התובע משמיע התבטאויות קיצוניות ופרובוקטיביות במתכוון ובאופן שיטתי, בין במדיה הכתובה ובין במדיה המשודרת, ומבקש לעורר ולעודד פולמוס ציבורי בסוגיות שהוא מייחס להן חשיבות. בכך כשלעצמו אין כל פסול, נהפוך הוא: חופש ביטוי המאפשר לאדם להתבטא ולהשמיע גם עמדות קשות, כאלה הנוגעות בעצבים החשופים של החברה, הוא אחד היסודות החשובים של חברה דמוקרטית, והוא אף היסוד המאפשר קיומו של דיון פתוח ומפורה.

אולם התובע, אשר עומד פעם אחר פעם על זכותו להתבטא בלשון בוטה ולהשתמש בביטויים שנויים במחלוקת, איננו זכאי לדרוש ממשותפים אחרים בשיח הציבורי להימנע מלבקר את עמדותיו שלו, ואף אינו יכול לצפות מהם להשיב ללשונו המושחזת בכפפות של משי."

דברים אלה יפים גם לענייננו, והם מצדיקים, לטעמי, את הפחתת הפיצוי שייפסק לטובת יאיר לסכום נמוך במיוחד."

28. לאור כל האמור, ייקשה על התובע לבסס את תביעתו וסיכויי לעשות כן נמוכים. על זאת יש להוסיף, כי הפרסומים מושא התביעה נחזים על פניהם להיות זניחים, הן בשים לב לכך כי הפרסומים הינם תגובות ל"ציוצים" אחרים, והן בשים לב לכמות ה"לייקים" להם זכו.

29. גם סכום התביעה, אשר הועמד על סך 280,000 ש"ח, נדמה כלא מידתי לאור המפורט לעיל. כמו כן, סכום התביעה מבוסס על סעיף 7א(ג) לחוק, מבלי שהתובע מסביר בתביעתו על סמך מה מיוחסת לנתבע "כוונה לפגוע", כאשר על פי הפסיקה נדרש לשם הוכחת 'כוונה לפגוע' יסוד של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-12-26549 צפורי נ' צברי

"התנהגות זדונית, של כוונה של ממש לפגוע" (ר' רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ [נבו] (8.9.2013), בפסקה 8).

30. עיתוי הגשת התביעה, שנים לאחר הפרסומים, יקשה אף הוא על הצלחת התביעה. בהקשר זה יש לציין את טענת הנתבע, כפי שהועלתה הן בבקשות והן בדיון בפניי, לפיה נגרם לו נזק ראייתי שכן חלוף הזמן מקשה עליו להציג פרסומים אחרים מאותה תקופה שעשויים להיות רלבנטיים, וכן ראיות באשר למספר העוקבים אחר פרסומיו באותה עת. טענה עובדתית זו של הנתבע לא נתמכה בתצהיר, אולם יהיה מקום להידרש אליה בהמשך.

31. אף שאמרנו כל זאת - אין בדברים אלו כדי למצות את הבחינה המשפטית והעובדתית הנדרשת, ולכן לא ניתן בשלב זה לקבוע כי התביעה נעדרת עילה ולסלקה על הסף משום כך. בהמשך יוכלו הצדדים להגיש ראיות באשר להקשר הדברים במובנו הרחב, באשר ל"נפשות הפועלות", רקע היחסים בין הצדדים וחילופי הדברים ביניהם, וכן ליתר הנסיבות הכרוכות בפרסומים, ובין היתר לטיבו של השיח המתנהל ברשת החברתית בה בוצעו הפרסומים מושא התביעה.

32. גם טענות הנתבע, באשר לשימוש לרעה בהליכי משפט בין היתר על רקע ריבוי ההליכים בהם נוקט הנתבע, או באשר להיותה של התביעה תביעת השתקה ו/או תביעה קנטרנית, מצריכות בירור, ואין מקום בשלב זה לסלק את התביעה על הסף בגינן. עם זאת יצוין כי כבר עתה מתקבל הרושם כי טענת הנתבע, לפיה הרקע לפרסומים הינו פוליטי והם מהווים חלק משיח ציבורי, אינה תלושה מהיסוד. בהקשר זה ראוי להפנות אל הנחייתו הנורמטיבית של בית המשפט העליון, כפי שניתנה בפסק הדין **בעניין אם תרצו**, ושלפיה ככל שיתברר כי עסקינן בהתגוששות אידיאולוגית פוליטית, שלא היה ראוי להגיש תביעה בגינה מלכתחילה, על בית המשפט ליתן דעתו על כך בפסיקת ההוצאות. עוד ראוי להפנות אל פסק הדין ברע"א 1954/24 **וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית** [נבו] (7.1.2025), במסגרתו נקבע כי ככל שנמצא כי מדובר בתביעת השתקה, אשר בין סממניה נמנים היות עילת התביעה חסרת יסוד או גבולית וסכום תביעה מופרז ונטול בסיס, תידרש פסיקת הוצאות מחמירה במיוחד.

33. לאור כל המפורט, ניתן כבר בשלב זה להתרשם כי סיכויי התביעה נמוכים, בואך קלושים. עם זאת, לא ניתן לקבוע כבר בשלב זה כי הם נעדרו סיכוי לחלוטין (השווה ת"א (מחוזי ת"א) 18029-11-02 **אור - סיטי נדל"ן בע"מ נ' טבקמן** [נבו] (7.7.2011)).

34. כל זאת נאמר, כמובן, מבלי שיהיה בכך כדי להקל ראש בתחושת העלבון של התובע, כפי שפרט בדיון בפניי, ומבלי שיהיה בכך כדי להצדיק את האופן בו נוסחו האמירות נשוא התביעה, אשר סגנון משתלח, בוטה, מוקצן ומקטב.

35. בשים לב להתרשמותי באשר לסיכויי התביעה כמפורט לעיל, וכן בשים לב להנחיותיו הנורמטיביות של בית המשפט העליון כפי שפורטו לעיל, אני סבורה כי מן הראוי להתנות את קידום ההליך בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע.

36. בהתאם לפסיקה, התרשמותו של בית המשפט באשר לסיכויי ההליך מהווה שיקול מרכזי בבחינת השאלה אם יש לחייב את התובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע (השווה רע"א 1779/20 **הולנדר נ' משרד עורכי הדין עמית פולק מטלון** [נבו] (23.6.2020), בפסקה (2)11). בענייננו,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 26549-12-22 צפורי נ' צברי

משהתרשמותי כי סיכויי של ההליך נמוכים, כפי שפורט לעיל, הרי שיש בכך כדי להצדיק את חיובו של התובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע, ככל שתיפסקנה.

37. יוער, כי גם הגשתה של התביעה בשיהוי ביחס למועד הפרסומים נשוא התביעה מהווה שיקול התומך בחיוב התובע בהפקדת ערובה (רע"א 197/15 עזבון המנוחה אבלין מנסור ז"ל נ' חירי [נבו] (21.4.2015)).

38. לעניין השיקול הכלכלי הנוגע ליכולתו של התובע לשאת בהוצאות הנתבע בסיום ההליך – התובע ציין כי השתהה בהגשת התביעה מאחר שהיה מעורב בהליכים אחרים. מכך משתמע כי התובע התקשה לעמוד בעלות הגבוהה של ניהול מספר רב של הליכים משפטיים במקביל. כמו כן, התובע לא הכחיש את טענת הנתבע, לפיה תלויות ועומדות כנגד התובע מספר תביעות בגין עוולת לשון הרע הכרוכות בחשיפה לחבות (ראה סעיף 11 לבקשה להפקדת ערובה). יוער בנוסף, כי התובע הצהיר על בעלותו בדירה במשותף עם רעייתו, אולם לא הצביע על מקורות הכנסה. כך או כך – השיקול הכלכלי לא יכול לעמוד לבדו (בוודאי בענייננו), אולם בהצטרפו לסיכויי ההליך אותם מצאתי נמוכים כפי שפורט לעיל, ולשיהוי בהגשת התביעה, מצאתי כי קמה הצדקה לחיוב התובע בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות הנתבע.

39. סיכומי של דבר – אין מקום לסלק את התביעה על הסף. עם זאת, מצאתי כי בנסיבות העניין ולאור השיקולים והפסיקה שפורטו לעיל, ראוי לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאות הנתבע, בסך 35,000 ₪.

40. הערובה תופקד עד ליום 16.10.2025, שאחרי התביעה תימחק. ככל שתופקד הערובה עד אותו מועד, ייקבע מועד להגשת תצהירי עדות ראשית, ולשם כך נקבע התיק לתזכורת פנימית ליום 19.10.2025.

41. מאחר שהבקשה לסילוק על הסף נדחית, ואילו הבקשה להפקדת ערובה מתקבלת, ולאור ההתדיינות בעניין מספר העמודים של בקשת הסילוק כמפורט לעיל, אני מורה כי הנתבע ישלם לתובע הוצאות בסך 700 ₪.

ניתנה היום, י' אלול תשפ"ה, 03 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.

מירב קנזי-נאמן, שופטת

